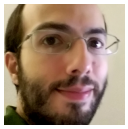
Cooperar o competir

Per JoanM el dt., 21/04/2020 - 21:00

Compartim l'aire que respirem. Compartim la llum que ens fa veure la realitat de les coses, i la foscor que ens les amaga. Compartim àtoms i molècules com a matèria prima reciclada de generacions, amb què tots estem formats. Compartim olors i pudors. Compartim sons i sorolls. Compartim aigua que bevem, excretem, que cau del cel regant els camps de tots i s'evapora de nou i de tots els països. Compartim les tres dimensions de l'espai. Compartim la forma del cos i la seva estructura. Compartim el temps, vivim simultanis a la mateixa època...

Que ens costa, encara, compartir els recursos que posseïm, les riqueses i els privilegis amb els qui més ho necessiten...

Si tot el que ens ha estat donat ens ho han donat compartit! Fins i tot dins el nostre cos la sang està compartida, i si s'intoxica a un membre s'intoxicarà a tot el cos. Un càncer avança inexorablement si no s'extirpa. L'estómac no treballa pas per a ell tot sol, sinó per donar vida a tot l'organisme. Ni les cames caminen desunides de la resta, ni el cap pensa egoista només en sí mateix. Els membres del cos son conscients que sobreviuen tots o cap, i que cal cooperar, especialitzar-nos cadascú en allò que coneix i pot, i sumar a la resta. Sanar una ferida que s'ha obert a la mà, perquè la sang que hi ha en el peu no s'acabi. També en la física ho veiem en els vasos comunicants: l'alt nivell d'un vas ajuda el baix nivell d'un altre a equilibrar-se i assolir l'harmonia cooperant. Perquè tots beuen del mateix. La simbiosi dona el resultat més eficaç. És ubuntu, aquesta manera de contribuir gratuïtament perquè la suma millori.

Els cors humans seguim entossudits creant parcel·les i murs, generant i alimentant sistemes econòmics extremadament competitius on tants cauen o queden pel camí, recollint només per a nosaltres, aplegant privilegis per als "nostres", defensant drets de "la nostra gent" enfront dels "altres", acaparant paradisos fiscals, i pensant que som invulnerables... Un virus ens recorda l'essencial que Déu ha desitjat construir: cooperar donarà vida, competir ens autodestruirà. "Avui et proposo d'escollir entre la vida i la mort, entre la felicitat i la desgràcia." (Dt 30,15)